

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jitky Zavřelové ve věci žalobce **J. G.**, t.č. , proti žalované **Vězeňské službě ČR, Věznici Jiřice**, se sídlem Ruská cesta 404, 289 22 Lysá nad Labem - Jiřice, o žalobě proti rozhodnutí vedoucího oddělení výkonu trestu Věznice Jiřice ze dne 24. 9. 2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí vedoucího oddělení výkonu trestu Věznice Jiřice ze dne 24. 9. 2013 a rozhodnutí speciálního pedagoga ze dne 20. 9. 2013 o kázeňském přestupku žalobce se zrušují pro nepřezkoumatelnost a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou předanou podle připojeného razítka na obálce k doručení orgánům Vězeňské služby dne 18. 11. 2013 domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 24. 9. 2013, jímž zamítl vedoucí oddělení výkonu trestu Věznice Jiřice H. stížnost žalobce proti rozhodnutí speciálního pedagoga J. B. ze dne 20. 9. 2013, kterým byl žalobci uložen kázeňský trest celodenního umístění do uzavřeného oddělení na 5 dnů podle § 46 odst. 1 a odst. 3 písm. g) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o výkonu trestu“), za jednání spočívající ve fyzickém napadení spoluvězně a za nerespektování pokynů pedagoga

v průběhu následného pohovoru ke zjištění okolností incidentu. Současně žalobce požaduje, aby soud rozhodl o přearažení žalobce v rámci výkonu trestu do nižší diferenční skupiny.

Žalobce s potrestáním nesouhlasí a uvádí, že předmětný incident je pouze vyústěním jeho dlouhodobé šikany a že při něm byl sám napaden poškozeným, kterého si najali ostatní spoluvězni, jimž se znelíbil. Při následném pohovoru mu pak pedagog zakazoval uvádět širší souvislosti předcházející této potyčce, což žalobce nemohl respektovat.

Konkrétně žalobce zmiňuje, že se dostal do sporu s vedením oddílu, „barákovým koordinátorem“ v banální záležitosti, který však přerostl v permanentní šikanu. Téměř byl lynčován, pak byl třikrát polit plným kýblem vody, jednou i s močí, a když si opět stěžoval pracovníkům věznice, skupina kolem barákového koordinátora si najala za tabák ochotného odsouzeného, aby žalobce zbil. Když jim to nevyšlo, alespoň žalobce obvinili z toho, že ho napadl on. Následně po tomto incidentu mu byla spoluvězněm vykradena skříňka a mnohokrát mu bylo sprostě spíláno a vyhrožováno. Stížnosti pracovníkům věznice nepomohly, bylo mu pouze doporučeno, aby své chování přizpůsobil ostatním spoluvězňům. Neaktivní pracovníci věznice tím jen povzbudili útočníky k zintenzivnění šikany žalobce. Když se žalobce pokoušel uvedené sdělit při výslechu speciálnímu pedagogovi, ten to odmítl vyslechnout jako „omáčku“, která jej nezajímá, a přikázal mu hovořit pouze o incidentu samotném. Když žalobce prosazoval, že může na svou obhajobu uvádět vše, co uzná za vhodné a souvisí s předmětem řízení, bylo to označeno za další přestupek. Po měsíci speciálnímu pedagogovi oznámil, že se ho odhodlal zkontaktovat odsouzený, který viděl incident zblízka a který potvrzuje jeho nevinu, ale ten se tím odmítl zabývat, odsouzeného nevyslechl a 20. 9. 2013 žalobci uložil kázeňský trest. Dne 20. a 23. 9. 2013 žalobce podal proti jeho rozhodnutí stížnost, ale vedoucí výkonu trestu důvody žalobcovy stížnosti neuznal, nijak se k nim nevyjádřil, a to ani k nově předloženému důkazu o nevině žalobce. Speciálnímu pedagogovi i vedoucímu oddělení výkonu trestu žalobce vytýká, že nevzali v úvahu skutečnosti, které žalobce uváděl. Významně jej tím poškodili, snížili jeho důvěryhodnost i hodnocení, což žalobci zabraňuje v podání žádosti o podmíněné propuštění či o přearažení do věznice s mírnějším režimem. V důsledku potrestání byl žalobce přearažen z II. do III. diferenční skupiny, kdyby potrestání nebylo, byl by poté, co mezitím získal čtyři pochvaly, již přearažen do I. diferenční skupiny a mohl by žádat o podmíněné propuštění. Poukázal také na to, že jeho následná stížnost byla prošetřena dozorovým státním zástupcem, který konstatoval, že řízení o přestupku nebylo vedeno objektivně a nezaujatě, neboť speciální pedagog měl být podle § 14 odst. 1 správního řádu jako podjatý vyloučen z projednávání a rozhodování věci. Žalobce trvá na tom, že se ničím neprovinil a uložený trest odmítá. Navrhuje proto, aby soud uložený kázeňský trest zrušil a vydal příkaz věznici, aby žalobce byl přearažen zpět do II. diferenční skupiny.

Žalovaná ve svém vyjádření zrekapitulovala, že napadení vězně L. H. ze strany žalobce v 18:30 dne 16. 8. 2013 bylo zadokumentováno v úředním záznamu dozorce oddělení výkonu trestu z téhož dne a stěžejním důkazem jsou stopy fyzického násilí zjištěné na těle L. H. (oděrka na čele, otlak kolem levého oka, malá oděrka na bradě, podlitina na pravé straně krku, oděrka na levé lopatce a slabý otlak uprostřed zad na páteři) a současně nepřítomnost takových stop na těle žalobce. V reakci na důkazní návrhy žalobce byl proveden důkaz kamerovým záznamem a výslechem svědků, jež prokázaly, že důvod konfliktu bylo, že L. H. žalobci dlužil kávu a tabák. V průběhu pohovoru speciálního pedagoga s žalobcem dne 28. 8. 2013 se žalobce opakovaně odmítal řídit jeho pokyny, neodpovídal na položené otázky a slovně napadal všechny zaměstnance Vězeňské služby, jimž dával za vinu své konflikty s ostatními odsouzenými. Proto si speciální pedagog přizval jako svědka vězeňského vychovatele a v důsledku žalobcova nevhodného a urážlivého jednání sepsal záznam o

kázeňském přestupku odsouzeného, jež žalobce odmítl podepsat. To bylo následně zohledněno při ukládání kázeňského trestu.

Stížnost žalobce byla dne 24. 9. 2013 jako nedůvodná zamítnuta. Důkaz svědectvím odsouzeného M. J. vedoucí oddělení výkonu trestu vyhodnotil jako nevěrohodný, což bylo následně potvrzeno oddělením prevence a stížností při prošetření stížnosti žalobce ze dne 3. 10. 2013. Žalobce je dlouhodobě konfliktní osobou, o čemž svědčí skutečnost, že během necelých dvou let výkonu trestu již vystřídal tři věznice. Záznamy odborných zaměstnanců pak ukazují, že žalobce byl vždy, když o to požádal, vyslechnut, a to dokonce i ředitelem věznice. Pokud jde o výsledek šetření dozorujícího státního zástupce, podle nějž měl kázeňský přestupek ze dne 28. 8. 2013 řešit jiný zaměstnanec z důvodu možné podjatosti speciálního pedagoga, jde o výklad sporný, neboť žalobce slovně napadal všechny zaměstnance žalované, nejen konkrétního speciálního pedagoga. Právě z toho důvodu si speciální pedagog přizval jako svědka vězeňského vychovatele. Navíc pro potrestání žalobce byl stěžejní přestupek ze dne 16. 8. 2013. Proto žalovaná namítla zamítnutí žaloby.

Žalobce označil tvrzení protistrany za nepřímé, a tudíž rafinované a zákeřné lži. Sam žalobce totiž na rozdíl od L. H. k lékařskému ošetření převezen nebyl a byl prohlédnut jen dozorci, kteří se k němu již od počátku chovali jako k útočníkovi, přičemž jeden z nich mu dokonce vyhrožoval zbitím, když žalobce trval na tom, že útočníkem byl H.. Dozorci vycházeli jen z toho, co uvedli odsouzení z jeho oddílu, kteří se žalobce chtěli zbavit. Druhý den žalobcova zranění ztmavla a otekla, ale nikoho to už nezajímalo. Dozorci byli povinni nechat lékařsky vyšetřit i žalobce, a když to neudělali, nemůže teď žalovaná tvrdit, že žalobce neměl podobná zranění jako L. H.. Jednostranný přístup pokračoval i při výslechu, kdy jej speciální pedagog nutil vypovídat přesně podle jeho instrukcí v rámci jím určeného rozsahu skutečností, okolností a časového rozsahu. Když mu namítl, že mu tím brání v účinné obhajobě, osopil se na žalobce, že neuposlechnutím příkazů porušuje kázeňský řád. Útok L. H. byl přitom nedílnou součástí šikany žalobce, nemohl se řešit samostatně a o měsíc později se také ukázalo, že odsouzení L. a Ž., kteří žalobce soustavně slovně napadali, H. zaplatili tabákem, aby žalobce zbil. Soustavné ponižování žalobce ostatně potvrzují i záznamy ve Vězeňském informačním systému, které jsou žalovanou prezentovány jako důkaz žalobcovy nepřizpůsobivosti. Rozhovory žalobci sice umožněny byly (vyjma nereagujícího oddělení prevence), nebylo však už zmíněno, že nikdo z pracovníků mu nepomohl, spíše byl žalobce veden k tomu, aby se s šikanou smířil. Žádný z šikanujících útočníků nebyl potrestán, byť šlo o závažná provinění. Žalobce má již 60 let, je slabší tělesné konstituce a je bez peněz, takže si nemůže ve věznici sjednat respekt. Žalobce je tak nucen se přizpůsobit násilným spoluvězňům, urážení, vydírání a ponižování z jejich strany, a to za tichého souhlasu dozorců a vychovatelů, kteří nechávají vězně, aby si problémy vyřešili mezi sebou podle své libosti, pokud to příliš nepřěženou a na odděleních je z jejich pohledu zdánlivý klid a pořádek. Protože práci rozdělují barákoví koordinátoři, byl nucen vykonávat po 7 měsících tu nejhorší práci, kterou nikdo nechtěl dělat, a to úklid společných WC. Hodnocen byl přitom stejně jako ti, kteří vynesli jednou za 2-3 dny popelnice, což představuje práci na dvě minuty. Stejně jako předtím ve Vinařicích měl žalobce nejdříve nárok na pochvalu za úklidové práce, ale vychovatelé mu ji pozdrželi a napřed mu udělili kázeňský trest, v Jiřicích mu dokonce i snížili diferenční skupinu, a teprve poté mu hned byly uděleny pochvaly. I tím je podle žalobce prokazována zaujatost vychovatelů proti jeho osobě, plynoucí z toho, že není ochoten snášet šikanu, snaží se věci řešit a tím narušuje jejich klid, pohodu a zavedené zvyklosti.

Zaujatost speciálního pedagoga byla prokázána jeho postupem, kdy způsob obhajoby žalobce označil za kázeňský přestupek a odmítl vyslechnout důležitého svědka popírajícího vinu žalobce a dokonce i přečíst jeho písemné svědectví. Vedoucí oddělení výkonu trestu postupoval obdobně, k námitkám žalobce se nijak nevyjádřil, nic nezdůvodnil a prvostupňové

rozhodnutí pouze potvrdil svým podpisem. Dodatečné tvrzení o nevěrohodnosti svědka J. již neobstojí a jeho pozdější výpověď z doby, kdy se vrátil z nemocnice a kdy už žalobce není ve stejné věznici, již není použitelná, neboť byla vedena zájmem svědka o osobní bezpečnost. Žalobce nicméně přiložil další písemné svědectví tohoto svědka sepsané dne 30. 9. 2013 v době před odjezdem do nemocnice.

Z předloženého správního spisu soud zjistil, že napadené rozhodnutí obsažené na třetí straně formuláře v rámci odůvodnění uvádí pouze následující:

„Stížnost byla řešena dle §52, odst., zákona o výkonu trestu odnětí svobody č. 169/99Sb., a následně byla stížnost prošetřena dle §60, odst.1, Vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb. kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, došlo k přezkoumání, zda je prokázáno, že se skutek, v němž je spatřován kázeňský přestupek, stal, zda jej spáchal odsouzený, zda tento skutek je kázeňským přestupkem, jakož i další významné okolnosti.

Kázeňský přestupek byl prokázán, kázeňská pravomoc nebyla překročena. Kázeňský trest je úměrný závažnosti spáchaného přestupku.

Vzhledem k tomu vaši stížnost dle Vyhlášky MS č.345/1999 Sb., §60, odst. 2 písm. b) zamítám.“

Podle připojeného podpisu byl žalobce s odůvodněním napadeného rozhodnutí seznámen osobně dne 24. 9. 2013.

Přitom v obsahu stížnosti proti rozhodnutí speciálního pedagoga ze dne 20. 9. 2013 zachyceném zčásti na druhé straně formuláře (první strana je vyhrazena textu rozhodnutí ze dne 20. 9. 2013) se uvádí, že stížnost žalobcem sepsanou na samostatné listině speciální pedagog odmítl převzít a proto ji žalobce zasílá zvlášť k rukám vedoucího oddělení výkonu trestu. Dále zde žalobce poukazuje na to, že speciální pedagog se odmítl zabývat písemným záznamem o svědectví M. J. potvrzujícím napadení žalobce a jeho nevinu a že žalobce trest odmítá a cítí se být nevinný. Žalobce se dále odvolával na dopis zasláný řediteli věznice dne 26. 8., v němž podrobně popisuje šikanu, již ve věznici čelí, a též na dopis vedoucímu oddělení výkonu trestu z 2. 9. 2013 obdobného obsahu. Žalobce také poukazuje na to, že stížnost z 6. 9. 2013 si připravil předem, protože ví, že speciální pedagog o šikaně žalobce trvající již tři měsíce nechce nic vědět. Žalobce dále žádal o osobní pohovor s vedoucím oddělení výkonu trestu, jemuž předloží všechny listiny.

Ručně psaná stížnost ze dne 20. 9. 2013, jež podle připojeného razítka byla předána Vězeňské službě dne 23. 9. 2013, uvádí, že L. H. ve své výpovědi lhal, neboť byl naveden členy samosprávy k vyprovokování žalobce, aby následně mohl být žalobce těmito osobami obviněn z jeho napadení, kázeňsky potrestán a vyřazen z oddílu. Ti tak měli učinit v odvetě za to, že žalobce informoval o praktikách, jakými vedou oddíl a o tom, že napadli dva spoluvězně. Takto měl být H. veden i ke změně výpovědi v dopise potvrzujícím nevinu žalobce a jeho následném odvolání před speciálním pedagogem, tak aby žalobce dále znevěrohodnili. Na záběrech kamery nebyl zachycen počátek ani konec střetnutí, tudíž nic nepotvrzoval. Další svědci pak spolupracují se samosprávou oddílu. Žalobce nicméně nabízí písemné svědectví spoluvězně M. J., které přesně popisuje začátek i průběh střetu s L. H. a prokazuje, že žalobce byl napaden a jen se bránil. Svědek tak učinil sám o své vůli, třebaže byl následně hned osočován ze strany dalších vězňů. Žalobce též poukázal na způsob výsledku ze strany speciálního pedagoga, který mu znemožňoval uvést na svou obhajobu vše podstatné. Žalobce konečně žádal o přeložení na oddíl, v němž jsou zařazení starší a nemocní vězni, díky čemuž by měl šanci se vyhnout pokračující šikaně.

Obsahem spisu jsou záznamy podaných svědectví, několikařádkové záznamy o obsahu pohovoru různých pracovníků Vězeňské služby se žalobcem a další listiny, přiložen naopak není kamerový záznam.

Krajský soud v Praze po seznámení s obsahem napadeného rozhodnutí a správního spisu dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Byť podle § 76 odst. 1 zákona o výkonu trestu se na řízení podle tohoto zákona nevztahuje správní řád, z ustanovení § 177 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) plyne, že i v takové situaci je třeba aplikovat základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až § 8 správního řádu, neboť zákon o výkonu trestu neobsahuje úpravu odpovídající těmto zásadám.

Podle § 4 odst. 4 správního řádu správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.

Podle § 2 odst. 1 věty první správního řádu správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu.

Podle čl. 6 odst. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen Úmluva“) má každý, kdo je obviněn z trestného činu, tato minimální práva:

a) být neprodleně a v jazyce, jemuž rozumí, podrobně seznámen s povahou a důvodem obvinění proti němu;

b) mít přiměřený čas a možnost k přípravě své obhajoby;

c) obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru nebo, pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují;

d) vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě;

e) mít bezplatnou pomoc tlumočníka, jestliže nerozumí jazyku používanému před soudem nebo tímto jazykem nemluví.

Přitom podle čl. 6 odst. 2 Úmluvy se každý, kdo je obviněn z trestného činu, považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem.

Ústavní soud ČR v nálezu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08, mj. uzavřel, že kázeňské tresty v podobě umístění a celodenního umístění do uzavřeného oddělení a v podobě umístění do samovazby podle § 46 odst. 3 písm. f), g) a h) zákona o výkonu trestu představují natolik intenzivní zásah do osobnostní sféry odsouzeného, že musejí být považovány za trestní obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy.

V důsledku toho, nejen že musí být proti rozhodnutím ukládajícím takové tresty připuštěn soudní přezkum, ale též řízení, v nichž jsou takové tresty ukládány, musí odpovídat minimálním parametrům stanoveným v čl. 6 odst. 3 Úmluvy a navazující judikatuře Evropského soudu pro lidská práva.

Pokud pak mají soudy ve správním soudnictví přezkoumávat rozhodnutí vydané v oblasti veřejné správy [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], je z povahy věci nutné, aby bylo možno ze správního spisu usoudit na to, z čeho správní orgán vycházel a jakými skutkovými a právními úvahami se řídil. Jinak je totiž nutné napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost

zrušit. Nepostačuje v odůvodnění rozhodnutí uvést obecnou formulaci, která pouze opakuje dikci zákona. K tomu, aby napadené rozhodnutí bylo možno přezkoumat, je potřeba konkrétně uvést, o jaké důvody se rozhodnutí opírá a jak k nim žalovaná dospěla (srov. analogicky např. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, 1112/2007 Sb. NSS).

Podle § 68 odst. 3 správního řádu, jež sice není použitelné přímo, ale dobře nastiňuje principy, jimiž se na základě obecných zásad správního řízení (jímž je i řízení o správním deliktu v podobě kázeňského přestupku vězně) řídí i rozhodování žalované, platí, že správní orgán je povinen v odůvodnění rozhodnutí uvést důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Má-li správní orgán podle § 2 odst. 4 správního řádu dbát, aby jím přijaté řešení (zde vyhodnocení skutku odsouzeného a jeho případné adekvátní potrestání) bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, pak musí pro účely vysvětlení svého závěru jak odsouzenému tak případně i soudu přezkoumávajícímu jeho rozhodnutí v odůvodnění rozhodnutí nastínit, jak se s okolnostmi daného případu a argumentací odsouzeného vypořádal. Právě odůvodnění rozhodnutí má jedinečnou funkci, která umožňuje správnímu orgánu navenek osvědčit, že jím přijaté rozhodnutí nepředstavuje výsledek svévolného užití svěřené moci, nýbrž racionálně a v zákonných mezích přijatého řešení nastalé situace. Umožňuje účastníkům řízení i třetí osobám se s takovým rozhodnutím ztotožnit.

Napadené rozhodnutí však základním principům veřejné správy, natožpak precizním požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu ani zdaleka nevyhovuje, když na obsáhlé námitky žalobce reaguje nijak neodůvodněným závěrem, že spáchání skutku žalobcem bylo prokázáno a když ve své podstatě pouze opakuje text příslušné vyhlášky. Přitom žalobce uváděl konkrétní námitky spočívající jak v upozornění na zásadní procesní vady (znemožňování obhajoby obviněnému z kázeňského přestupku, nevypořádání se s navrženými důkazy), tak i v nesprávném a neúplném vyhodnocení provedených důkazů. Z napadeného rozhodnutí nelze vůbec zjistit, proč vedoucí oddělení výkonu trestu nepovažoval námitky žalobce za důvodné a o jaké podklady se přitom opíral, zda vůbec vyhodnotil nabízený důkaz výslechem svědka M. J. a s jakým závěrem, zda kamerový záznam (soudu vůbec nepředložený) je skutečně neúplný apod. V této souvislosti je pak již jen formální připomínkou fakt, že napadené rozhodnutí ani žádný výrok neobsahuje, resp. že výrokem je vlastně poslední věta odůvodnění.

Byť podle § 60 odst. 3 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „řád výkonu trestu“) má být odůvodnění rozhodnutí o stížnosti písemně odůvodněno na předepsaném formuláři, nelze pouze z důvodu nedostatku místa na tomto formuláři na řádné odůvodnění rozhodnutí rezignovat. V takové situaci je namístě ve formuláři odkázat na samostatný text rozhodnutí, který bude jeho přílohou, a řádně v tomto samostatném textu výrok rozhodnutí odůvodnit. Ustanoveními vyhlášky totiž nelze limitovat právo na spravedlivý proces chráněné Listinou základních práv a svobod i mezinárodními smlouvami.

Přitom ani z obsahu správního spisu nelze názor orgánu rozhodujícího o stížnosti zjistit. A co víc, obsahem předloženého správního spisu ani nejsou písemnosti, na něž žalobce v podané stížnosti odkazuje (kromě ve spisu založené stížnosti ze dne 20. 9. 2013 bylo odkazováno i na další dvě písemná podání směřovaná vedoucímu oddělení výkonu trestu a

řediteli věznice). Při nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí pak není zřejmé, zda se jimi stížnostní orgán zabýval, popřípadě proč se jimi zabývat odmítl.

Je také třeba upozornit na skutečnost, že správní orgán nemůže nahrazovat nedostatek odůvodnění svého rozhodnutí tím, že je dodatečně odůvodní v rámci vyjádření k podané žalobě. Takovým podáním nemůže být vada napadeného rozhodnutí zhojena. Proto k uvedené části vyjádření žalované, namítající nedůvěryhodnost svědka J., soud nemohl přihlížet. Tyto argumenty měly být obsahem napadeného rozhodnutí; nyní jsou již opožděné.

S ohledem na zjištěnou naprostou nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se soud zákonností a správností napadeného rozhodnutí zabývat nemohl. Již v tuto chvíli však je třeba žalovanou upozornit na neúplnost předloženého správního spisu.

Byť soud bez dalšího nemůže přejímat stanoviska žalobce jako pravdivá, je také třeba upozornit na skutečnost, že nelze bránit obviněnému z kázeňského přestupku v tom, aby uváděl na svou obranu veškeré skutečnosti, jež uzná za vhodné, byť nemusí být ze strany vyšetřujícího orgánu považovány za pravdivé či mu mohou být dokonce nepříjemnými. I takové informace je třeba zaprotokolovat nebo umožnit jejich předání obviněným v písemné podobě a následně je třeba se s nimi přezkoumatelně vypořádat v odůvodnění rozhodnutí.

Judikatura Evropského soudu pro lidská práva také výkladem čl. 6 Úmluvy dovodila tzv. zákaz sebeobviňování a v této souvislosti není možné, aby správní orgán jakýmkoliv způsobem obviněného z kázeňského přestupku nutil vypovídat, natožpak vypovídat určitým způsobem. Správní orgán může obviněnému klást otázky, nemůže ovšem vynucovat jejich zodpovězení, natožpak pohružkou dalšího kázeňského potrestání (obdobně se i pro toto řízení uplatní např. závěry vyslovené Ústavním soudem ČR v nálezu ze dne 8. 11. 2005, sp. zn. I. ÚS 402/05, SbNU 206/39).

Lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Jako takové je soud proto zrušil i bez nařízení jednání podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalované k dalšímu řízení. Soud současně zrušil i prvostupňové rozhodnutí, neboť i přes diametrálně lepší úroveň jeho odůvodnění také nevypovídá předkládaný důkaz v podobě písemného prohlášení svědka M. J..

V dalším řízení bude žalovaná povinna se znovu zabývat spornými skutky a možnostmi jejich kázeňského potrestání. Přitom vezme do úvahy ústavní právo odsouzeného nevypovídat, stejně jako jeho právo uvádět na svou obhajobu veškeré okolnosti, jež sám považuje za významné, a též právo žalobce přiměřeným způsobem dbát o zachování jeho procesních práv v kázeňském řízení. Žalovaná také zváží, zda skutečnost, že speciální pedagog J. B. je ve své podstatě osobou poškozenou jednáním, v němž žalovaná spatřuje kázeňský delikt spočívající v nerespektování pokynů zaměstnance Vězeňské služby a porušení zásad slušného jednání, nevylučuje, aby byl úřední osobou rozhodující o tomto konkrétním skutku žalobce.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobci, který byl ve věci zcela úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení náleží v plném rozsahu. Podle obsahu spisu mu však žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. dubna 2014

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová